

UNGHERESE

Traduzione provvisoria!

KOLLEGAMENTÓ

Rocca di Papa, 2020. március 28.

Egy összetartozó család Hozzájárulás a testvériséghez az egymásrautaltságban

1. KORONAVÍRUS – SZÜKSÉGÁLLAPOT, MELY ÚJ ODAADÁST KÉR A TESTVÉRISÉGÉRT

Tanúságtételek: valaki az első sorokban áll helyt, valaki otthon marad – a másokért élés sokféle módja.

2. KORONAVÍRUS – MUNKA, TANULÁS, KAPCSOLATOK, SZOLIDARITÁS: HOGYAN VÁLTOZTAK MEG A NAPJAINK?

Tanúságtételek: társadalmi kihívások az Internet hatékonyságának felfedezésével. Néhány kezdeményezés a magányosok vagy a szegényes körülmények között élők megsegítéséért.

3. KORONAVÍRUS – EGYMÁSTÓL TÁVOL, DE EGYSÉGBEN

A Fokoláre Mozgalom közösségeiben elindult támogatási akciók, kölcsönös segítségnyújtás, ima és megosztás világszerte.

4. KONGÓ – LE LEHET GYŐZNI A JÁRVÁNYT

Tanúságtétel Kongóból az ebola vírus leküzdéséért folytatott nehéz hónapok után.

5. SZÍRIA – A REMÉNY HANGJA 10 ÉVVEL A HÁBORÚ UTÁN

Interjú Francesco Tortorellával, az AMU (Egyesült Világért Akció) nemzetközi kooperációs projektjeinek felelősével, aki nemrégiben jött haza Szíriából.

6. FÓKUSZ – A VILÁG MÁR NEM LESZ OLYAN, MINT KORÁBBAN: MIT TEGYÜNK, HOGY JOBB LEGYEN?

Beszélgetés Vincenzo Buonomoval, a Lateráni Pápai Egyetem rektorával; Luigino Bruni közgazdásszal; Amy Uelmen ügyvéddel.

7. CHIARA LUBICH: MINDEN GONDUNKAT BÍZZUK AZ ATYÁRA

Részelt a Fokoláre Mozgalom alapítójának egyik 30 évvel ezelőtti írásából, mely ma is rendkívüli aktualitással bír. Kollegamentó gondolat – Mollens, 1987. március 26: „Minden gondunkat bízzuk az Atyára”.

8. MARIA VOCE (EMMAUS): ITT AZ IDŐ

„A világ átalakításának egyedüli fegyvere a szeretet. És ez már terjed”. A Mozgalom elnök arra hívja a Fokolár nagy családját, hogy továbbra is odaadóan éljenek az egységért és a testvériségért, szem előtt tartva az „In time for peace” kezdeményezést is.

1. KORONAVÍRUS – SZÜKSÉGÁLLAPOT, MELY ÚJ ODAADÁST KÉR A TESTVÉRISÉGÉRT

Zene és felirat:

Koronavírus – valaki az első sorokban áll helyt, valaki otthon marad: a másokért élés sokféle módja

Vége lesz a járványnak? – tanúságtétel Kongóból, ahol sikerült legyőzni az ebolát

Szíria – a remény hangja 10 évvel a háború után

Globális kihívások, melyek felszólítanak, hogy

hősiesen éljünk,

a másokért éljünk,

a jelent éljük

és a reménynek adjunk hangot

Kollegamentó különkiadás

Stefania Tanesini – Kollegamentó szerkesztőség: Sziasztok! Isten hozott benneteket a mai kollegamentón, akik a honlapunkon vagy a Facebook oldalon kísérték minket figyelemmel.

Rögtön láthatjátok, hogy én is itthonról beszélek, mint mindenki. Valóban rendkívüli időszakot élünk, valami olyat, ami eddig még nem történt, és ami arra kényszerít, hogy végig tekintsünk az életünkön.

A koronavírus krízisbe vitte a bizonyosságainkat, szokásainkat, kapcsolatainkat, eddigi életmódunkat, a gazdaságot; világjárványt okozott halálos áldozatok ezreivel. Ugyanakkor egy hősies gesztusáradatnak is tanúi vagyunk, gondoljunk csak azokra, akik az első sorokban dolgoznak: orvosok, ápolók, közrendfelügyelők, bolti dolgozók, és mindazok, akik nagy veszélynek vannak kitéve, és akik lehetővé teszik, hogy folytatni tudjuk az életünket.

Amikor láttuk a szerkesztőségünkben, hogy egyre fokozódik a veszélyhelyzet, félretettük az előkészített híreket, természetesen néhányat megtekinthettek a közvetkező naptól közülük a kollegamentó honlapján, a focolare.org-on, és a közösségi hálónkon, például a Fokoláre Mozgalom püspökbarátai számára nemrégiben megrendezett találkozó hírét.

Nem mozdulhattunk, nem utazhattunk, ezért kértük, hogy küldjétek el hozzájárulásaitokat. Rendkívüli volt a válasz, rengetek történet, tapasztalt jutott el hozzánk arról, hogy hogyan próbáljuk élni világszerte ezt a helyzetet.

Hogy ne legyen túl hosszú, most mindössze néhány ilyen történetet tudunk bemutatni, de a többi szintén megtaláljátok a közösségi oldalakon és a honlapon. Kérünk benneteket: továbbra is küldjétek el tapasztalataitokat!

De kezdjük is utazásunkat! Az első részben többen elmondják, hogyan élik a Covid-19 időszakát. Természetesen, nem a koronavírus az egyetlen válság, amelyet ma átél az emberiség. Szeretnénk legalább kettőt felidézni közülük: a szíriai konfliktust, és az ebola járvány miatti szükségállapotot Kivu északi részén, Kongóban.

Majd kapcsolatba lépünk Amy Uelmennel, Vincenzo Bonomoval és Luigino Brunival, akikkel beszélgetni fogunk erről az időszakról.

Aztán meghallgatjuk Chiarát egy korábbi kollegamentós hangfelvételtől, melyet képekkel illusztráltunk. Az 1987. március 26-i gondolatából hallunk egy részletet, mert rendkívül értékesnek találtuk.

Végezetül Emmausszal zárjuk, akit szintén otthonról hallunk majd.

Stefania: Most kezdjük a történeteitekkel, és induljunk Olaszországból.

Rosalba Poli, neurológus – a Fokoláre Mozgalom olaszországi kis-zóna felelőse – Róma, Olaszország: Itt vagyok a munkahelyem, mint mindig. A napokban többet kell bent maradnom, mert az egészségügyi vezetőkkel, a dolgozókkal, és a szerzetesekkel megpróbálunk egy válságtervet létrehozni a koronavírus miatt, és válaszolni az itt élő gyenge egészségi állapotú emberek szükségleteire.

Nyilvánvaló, hogy rendkívüli napok ezek mindenki számára, ugyanúgy a Mozgalom olaszországi tagjai számára is. [...]. Amit biztosan megtehetünk, az az, hogy szeretünk. [...]

Ezeket a nehéz és fájdalmas helyzeteket, melyekben élünk, mert esetleg a rokonaink közül elvesztettünk valakit [...], mindenek ellenére megvilágítja egy nagyobb fény, a mindnyájunk között lévő Jézus fénye. Biztosak lehetünk benne, hogy hozzájuk is eljutott ez a fény és elkísérte őket.

Ebben az időszakban sokak együttérzését megtapasztaltuk. Sok videót, üzenetet kaptunk, a szolidaritás konkrét jelei jutottak el hozzánk, szájmazskok, és sok minden más az egész világról. Ezért is nagy köszönetet szeretnénk mondani.

Pina Zinai, Róma – Olaszország: Sziasztok! Ne haragudjatok, hogy így be vagyok öltözve. A koronavírus teljesen távoleső valóságnak tűnt tőlem és az életemtől, mintha teljesen más világban élnék, mint amit a tv-híradóban látunk. De aztán március 19-én, egy nyugodt délután az apukámnak, aki mellettünk lakott, felszökött a láza [...]. Láttam, hogy nehezen lélegzik, és kórházba kellett őt vinni. Fájdalmas döntés volt, de nem tehattünk mást. Tudtam, hogy nem mehetünk vele, egyedül kell bemennie, mert senki nem kísérheti el, de segíteni kellett rajta, ezért végülis bement. Az igazat megvallva, amikor láttam őt ott egyedül, olyan megviselten a mentőben... nagyon összeszorult a szívem, azért is, mert nem lehetett tudni, hogy viszontlátom-e még... Másnap felhívtak a kórházból, és mondták, hogy pozitív lett a koronavírus-teszt eredménye, és az állapota is azonnal kritikussá vált. Nemsokkal később visszahívtak, hogy nem élte túl... [...] Facebookon tudtuk figyelemmel kísérni a temetését, mert mindnyájan karanténban voltunk, és nem lehetett kimennünk...

Két nap múlva az egyik fiunk magas lázzal ébredt, és az orvos azonnal mentőt hívott, hogy kórházba vigyék és elvégezzék a tesztet... Amikor megtudtam, hogy fiam, Samuele tesztje pozitív, egy pillanatra kicsúszott a lábam alól a talaj, mert a család többi tagjára gondoltam, és belegondoltam, hogy mi történhet... [...] Szerencsére én negatív lettem, ezért bemehettem vele a kórházba [...]. Samu most már nyugodtabb, az egész család és a közösség mellettünk van [...] ez segít, fenntart minket. Nem tagadom, sokszor félelem fog el, hogy mi lesz még... de tartsunk ki! Minden rendben lesz! Sziasztok!

Andrea Caelli atya, Chiavenna – Lombardia, Olaszország: Kedves barátaim! András atya vagyok, a chiavennai egyházközség plébánosa, az Alpok szívében. Csodálatos helyen élünk, de itt is

felütötte a fejét a vírus, mint a világ minden más részén. A fájdalom ellenére nagyon pozitív közösségi tapasztalatot élünk. Legfőképp a haldoklók, az idősek otthonában és a kórházakban fekvő betegek szenvednek, mert nem tudjuk látogatni őket, nem lehetünk ott mellettük. [...] A magam részéről azt tudom mondani, hogy lelkiileg igyekszem ott lenni néhány család mellett, főként úgy, hogy segítek elfogadni azokat a fájdalmas helyzeteket, amikor el kell szakadniuk, távol kell lenniük haldokló családtagjaiktól. [...]

A közösségemben, más papokkal mi is konkrétan átértük ezt a betegséget. A koronavírus megfertőzte Lorenzo atyát, a legfiatalabb munkatársamat, és emiatt nem lehetünk egymás közelében. Mivel együtt étkeztünk és a napunk nagyrészt együtt töltöttük, karanténba kerültünk. Ezért még inkább korlátozva vagyunk, és még szegényebbnek érezzük magunkat. [...] De ebben a magányban és tapasztalatban egyre inkább felébred bennünk a közösség utáni vágy [...]. Az egész helyzet szolidaritást és mély, közös megosztást teremt.

Persze, nem tudhatjuk, hogy mikor lesz vége. Ebben az időszakban főként a halottakat kíséjük végső útjukra. Sokan vannak. De tudjuk, hogy az Úr nem hagy el bennünket és ez a kiáltás túllép mindenben. Minden rendben lesz! [...]

Alberto Marsilio, Mira – Velencei tartomány, Olaszország: Jónapot! Albertonak hívnak, Mirában, a velencei tartományban lakom és házi orvos vagyok. 30 éve dolgozom a szakmában, de még soha nem találkoztam ilyen nehéz helyzettel. Amikor itt is kitört a világjárvány [...] mi, házi orvosok kerültünk leginkább közvetlen kapcsolatba a lakossággal. Érhetitek, hogy már nincs is rendes munkaidőnk. [...]

Aztán egyszer számomra is megváltozott a forgatókönyv, mert közölték, hogy az egyik kolléganőmnek, akivel az előző napokban dolgoztam, pozitív lett a koronavírus eredménye, ezért kórházba került. Így nekem is elkezdődött a házi karantén. Tehát, hirtelen én is a barikád másik oldalán találtam magam, nekem is ugyanazokkal az aggodalmakkal, félelmekkel kellett szembenéznem, mint a betegeimnek. Szerencsére az elvégzett teszt negatív lett, ezért néhány nap múlva újra munkába állhattam.

Ezután más lelkiülettel kezdtem hozzá, jobban átértetem a betegek helyzetét. [...]. Igyekszem felhívni őket minden nap, hogy megkérdezzem, hogy vannak. Valakivel mélyebb kötelék is kialakult, mint az egyszerű orvos-beteg viszony. Az egyikük például, azt mondta: „Nézze, doktor úr, én akkor sem adom fel, ha majd túlleszünk ezen a nehéz időszakon”. Igen, továbbra is így kell majd élnünk, és szem előtt tartani az „arany szabályt”, hogy „tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek”. Talán ez a karanténos időszak jobban hozzásegített, hogy eszerint éljek.

Pierangelo Pezzotta, Bergamo – Lombardia, Olaszország: Pierangelo vagyok, Bergamóban, ebben a tartományban élek, mely most főként a járvány miatt lett ismeretes Olaszországból. [...] A héten temették el a sógoromat, a nővéremnek pedig több mint egy hete magas láza van. Naponta háromszor, négyszer, akár ötször is felhívjuk, hogy ott legyünk mellette.

Különösen a szívemben vannak a papjaink, mert néhány nap leforgása alatt több mint 20-an haltak meg. Ezért ott vagyunk a püspökünk és más papok mellett is. Az egyikük elveszítette az édesanyját, egy másik a nővérét, de a többieknek is megvan a maguk gondja. Felhívtam a plébánosunkat, és azt mondta: „Most jöttem vissza a kórházból, 35 holttestet áldottam meg, akiket katonai autókkal szállítottak el hamvasztani”. Tehát fontos, hogy ott legyünk az egyházi személyek

mellett is... az ő életük is lehetőség, hogy Jézust újra éljék a tabernákulumokon kívül, az emberek között. [...]

De több család is felhívott [...], az egyikük azt mondta: „Tegnap nem ettünk semmit, mert nincs élelmünk, nincs pénzünk, hogy bevásároljunk”. Én a Karitászt felelőse vagyok, ezért élelmiszercsomagokat állítunk nekik össze, és odateszem a postaládájuk alá, amikor tudom, hogy jönnek megnézni. Így nem találkozunk, ezzel is betartjuk a szabályokat. Ők pedig legalább tudják folytatni az életet ebben a fájdalmas helyzetben. Bezártságban élünk ugyan, de mégsem unatkozom. [...]

Matteo Beretta, Biassano – Lombardia, Olaszország: Sziasztok! Én Matteo vagyok, ő Monica, Paola pedig videóra vesz minket [...]. Orvos vagyok, hospice főorvos, és palliatív gondozással foglalkozom. Ebben az egészségügyi válságban azt kérték tőlem és a csapatomtól, hogy [...] a kórházban bocsássunk rendelkezésre néhány ágyat azok számára, akiknek egyébként egyedül kellene meghalniuk. [...] Azonnal igent mondtunk, és tegnapelőtt el is kezdtük ezt az új tapasztalatot. [...].

Az egyik különleges dolog, hogy megtanultam áldást adni. Nem annyira azért, mert nincsenek papok, hanem hogy ne hagyjuk egyedül a haldoklókat, és mondjunk nekik legalább egy vigasztaló szót, amit talán sokan nem is hallhatnak. [...]

Franca Capponi, Valle Seriana – Lombardia, Olaszország: Franca vagyok, és Valle Serianában, ebben a bergamói völgyben élek, amit már mindenki úgy ismer, mint a koronavírus gócpontját, és tényleg, nagyon sokan halnak meg. Szürreális helyzetet élünk. A völgyben nagy a csend, amit csak az éjjel-nappal száguldó mentők szirénái törnek meg. Az aggodalmak is szenvedéssé, csenddé, elszigeteltséggé válnak.

Mindannyian bezártságban élünk otthon, kijárási tilalom van. Én egy olyan társasházban lakom, ahol mintegy tíz család él, mint idősek. [...]. Feltettem magamban a kérdést, hogy mit tehetek én, hogy ez az egészségügyi szükségállapot ne váljon kapcsolati szükségállapottá is. [...] Például az egyik özvegyasszony beteg, és senki nem tudja kiváltani vagy felírni a gyógyszerét. Én megtehettem, hogy beszerezem és elvigram neki. [...] Néhány nap múlva, ahogy újra felhívtam, mondta, hogy már napok óta nem eszik, nincs étvágya, elhagyja magát, nincs kedve főzni. Arra gondoltam, hogy főzhetnék neki. [...]

Az emeletünkön lakik egy 95 éves néni, aki [...] gyakran sírdogál, mert nem láthatja az egyszem lányát. Eszembe jutott, hogy nagyon szereti az egyik süteményemet, amiből már néhányszor vittem neki. Sütöttem, és amikor becsöngettem vele [...] rögtön széles mosollyal fogadott. A mosolyából megértettem, hogy valamikor elég egy szelet torta, hogy megvigasztaljunk és megnyugtassunk valakit.

Így élem a napjaimat, apró gesztusokkal, de biztos, hogy a közösségeinkből is sokan tudnának ehhez hasonlókat mesélni. [...] Még az ima az, amiben erőteljesen osztozunk. Azért imádkozunk, hogy mindenki megérthesse, hogy az egész mögött ott van Isten, aki Szeretetet, és reméljük, hogy az ima mellett az apró tetteinken keresztül is eljut ez a szeretet az emberekhez.

Ana Moreno, újságíró – Madrid, Spanyolország: El sem tudtuk képzelni, hogy Spanyolországban ilyen kegyetlenül tombolni fog a járvány. Több ezer a halott és rengeteg a fertőzött.

Teljesen összeomlik az egészségügyi rendszer, főleg Madridban, a leginkább sújtott városban. Orvosok, ápolók és az egész személyzet 1000 százalékkal, és még annál is jobban belevetette magát! Sok szolidaritási akció indult el: az otthoni szájmazsk varrástól egészen a cégek egészségügyi felszerelés-adományáig.

Egész Spanyolországban minden este 8-kor tapsáradat indul, hogy kifejezzük hálánkat az egészségügyi dolgozóknak, az élelmiszerboltok, gyógyszertárak dolgozóinak, és mindazoknak, akik a koronavírus megfékezéséért küzdenek.

Gondolunk az időseinkre, akik sokat tettek a 2008-as válság idején, akik átérték a spanyol polgárháborút, és a háború utáni időszakot, most pedig ők a legfőbb áldozatok: hogyan bánunk az időseinkkel a mai társadalomban, hogyan adunk nekik értéket?

Befejezésül elmondanám, hogy ebben az egészségügyi válságban igazi szolidaritási hullám kezdődött és folytatódik. A testvériség érzését ébreszti bennünk. Reméljük, nem áll meg itt, hanem napról napra erősödik.

Angel Toran, gerontológus szakorvos – Madrid, Spanyolország: Sziasztok, Ángel vagyok, geriátriai szakorvos, idősgyógyász egy madridi idősek otthonában.

Már több fertőzött van az időseink és a személyzet között. Ez nagy aggodalmat vált ki a rokonokban és nagy teher azok számára, akik még dolgoznak. Feszült a helyzet, ezért igyekszem nyugalmat biztosítani, és a jelen pillanat élésére koncentrálni. Kérem Istent, hogy segítsen minden nehéz döntésben.

Sok helyzet kínálkozik a konkrét szeretetre, például, a rokonok felé, akik szeretnének üzenetet küldeni az időseiknek, mivel nem látogathatják őket. Így történt Rosario lányával is. Rosario az egyik legsúlyosabb betegünk, és amikor mondtam neki, hogy a lánya üdvözli és nagyon szereti őt, igyekeztem a lehető legkedvesebben kifejezni a szájmazskon túl, majd önkéntelenül hozzátettem: „Rosario, Isten végtelenül szeret téged!”. Közben fogtam a kezét, próbáltam gyengédséget sugározni a kesztyűs kezemen keresztül.

Meg vagyok győződve, hogy ezekben a helyzetekben jobban, mint valaha Isten szeretetének közvetítői lehetünk, mely bármilyen elszigeteltséget képes megtörni.

María Jesús Aranda, Talavera de la Reina, Castilla La-Mancha - Spanyolország: Az első napokban, ahogy lementem a boltba, láttam, hogy nagyon fáradtak, elcsigázottak a pénztárosok. Kaotikus volt a helyzet, egyszerre kellett nekik árut feltölteni és a pénztárban lenni, teljesen ki voltak merülve.

Éreztem, hogy tennem kell valamit. Hangosan azt mondtam, hogy nagy tapsot érdemelnek ezek az emberek, akik itt dolgoznak. Ez nem egy egyszerű munka, hanem szociális tevékenység, mert lehetővé teszi, hogy vásároljunk. Teljesen meghatódtak ettől. A helyükben én is örültem volna, ha így bátorítanak. Ez az én apró tapasztalatom.

Marilen Lee, Daegu – Korea: Sziasztok! Marilen vagyok. [...] Február 18-án találtak valakit a városomban, Daeguban, Koreában, akinek pozitív lett a vizsgálati eredménye. Aztán hihetetlen egyre több fertőzött lett. [...]

Még mindig komoly problémát jelent a szájmazskok hiánya. Egyik este csak két maszkom volt otthon [...]. Az egyik a barátnőm azt mondta, hogy ha elmegyek hozzá, ad nekem tízet [...] de ahhoz, hogy elmenjek, át kellett volna mennem az egész városon, több közösségi közlekedést

igénybe venni [...] de gondolnom kell magamra is, és másokra is. [...] Ezért mondtam neki, hogy adja oda inkább annak, akinek szüksége van rá. Két nap múlva egy másik barátnőm egy egész csomaggal küldött: 50 db volt benne. [...]

Valamiképp az egész koreai néppel együtt éljük a Nagybüjtöt, visszatérünk Istenhez, a szeretethez, mert megértettük, hogy ha a másik nincs jól, én sem érezhetem jól magam. Ez az egyedüli út a krízis legyőzéséhez és a kölcsönös szeretet megerősítéséhez. Imádkozom minden nap mindnyájatokért is, akik a világ többi részén éltek. Ciao!

2. KORONAVÍRUS – MUNKA, TANULÁS, KAPCSOLATOK, SZOLIDARITÁS: HOGYAN VÁLTOZTAK MEG A NAPJAINK?

Stefania: De hogyan változtak meg a napjaink a munkahelyen, a tanulásban, a családok mindennapjaiban, a barátainkkal folytatott csetelésünkben? Hogyan nézünk szembe a társadalmi kihívásokkal, melyek ma sem szűnnek meg, mint azok befogadása, akik mások mint mi, vagy akinek kevesebb van, mint nekünk? Ma még inkább felfedezzük az Internet nagy hatékonyságát, mely lehetővé teszi például, hogy otthon folytassuk a tanulást.

Nézzük.

Matteo Bruno: 14 éve van ez a You Tube csatornám...

Zene és felirat: Matteo Brunonak több mint 350.000 előfizetője van a csatornáján.

Vlogjánk meginterjúvolta Emanuelát, aki tanárnő, egy római gen.

Matteo: Nagyon érdekelne, hogyan változik az életetek a karantén miatt. [...] Ezért bemutatom Emanuela történetét, aki egy fiatal irodalomtanárnő [...]. Miért pont Emanuelára esett a választás? [...]

Egyszer csak úgy döntöttél, hogy tanár leszel?

Emanuela: Igen, így döntöttem. Lemondtam egy határozatlan időre kötött szerződés lehetőségéről, hogy tanár legyek. [...] Most sokat használjuk az elektronikus naplót, de más egyebet is. Használjuk a Skype-ot vagy a Zoom-ot, hogy hatékony videó-órákat tartsunk. A diákok ezen a felületen tudnak bekapcsolódni. Meg tudom nyitni a táblát, tehát még arra is írhatok. [...]

Matteo: A gimnáziumban elég tehetségtelen voltam, keveset tanultam. [...] A te diákjaid mit csinálnak?

Emanuela: Nem lassítottak, sőt, rákapcsoltak. Igazából mindnyájan rákapcsoltunk, mi, tanárok is, mert rögtön nekiláttunk, de ők is, mert mindegyikük végzi a dolgát. Mindegyikkel kapcsolatban vagyok, és ha valamit nem értenek, simán megmondják. Biztos, hogy ha visszatérünk az osztályba... más lesz.

Matteo: És itt jön a nap bölcsessége.

Emanuela: Gondolom, az a legfontosabb, hogy éljük a jelent, a lehető legjobban éljük minden pillanatban azt, amit éppen teszünk. Mert ha a jövőre gondolunk, pánikba esünk. De ha sikerül jól élni, amit kell, akkor jobban szembe tudunk nézni a helyzettel.

Matteo: Valószínűleg Emanuela fején találta a szöveget, mert a mostani időszakban az az egyedüli lehetséges, hogy éljük a jelent és igyekezzünk a lehető legjobban megtenni, ami otthonról lehetséges. [...] Vagy legalábbis próbáljuk meg.

Minden jót a feladatok javításához, a táv-feleltetéshez! Jó távoktatást! Ciao!

Emanuela: Ok. Ciao!

[U.i.: A teljes közvetítés megtekinthető 2020. március 17-i dátummal a „Cane secco” YouTube csatornán]

Enzo Faranna, Mantova – Lombardia, Olaszország: Én is szeretném megosztani veletek egy apró tapasztalatomat [...]. A koronavírus egyre nagyobb terjedése pontosan hamvazószerdán kezdett általános aggodalmat kiváltani. Mindent árusítunk a boltunkban, amire egy kisgyermeknek szüksége van. Mintha egy igazi filmet láttunk volna magunk előtt. Az emberek szó szerint felvásárolták mindent a boltokból, és túlságosan felhalmozták a dolgokat [...] főként mindenféle fertőtlenítőszerrel. [...] Ennek láttán délután mi is megvettük a kollégáinkkal az utolsó flakonokat, mert azt gondoltuk, hogy nekünk is óriási szükségünk lesz rá. [...]

De zárás előtt megjelent az üzletben az egyik törzsvásárlónk, Abdel Rahim. Odajött, és megkérdezte, hogy van-e még fertőtlenítőnk, mert a gyerekek miatt szüksége lenne rá. Mondtam neki, hogy már elfogyott, persze tudtam, hogy odaadhatnám a sajátomat. [...].

Amikor hazamentem, nagyon utálatosnak éreztem, amit tettem, rosszul éreztem magam miatta. Elmondtam Silviának [...] és mondtuk, hogy igazából még helyre tudnánk hozni, mert Abdel Rahimnak Mantovában van az autószerelő műhelye és gondoltuk, hogy a Google-on rákereshetünk a címére. [...]

De ahogy odamentem, nem volt ott. [...] Elhatároztam, hogy az irodájában hagyom a csomagot, és küldök neki egy üzenetet. Elmagyaráztam, hogy nekünk, keresztényeknek épp azon a napon kezdődött a nagyböjt, ez böjti időszak, amit valamikor saját magunknál, a ragaszkodásainknál kell kezdeni, és elhatároztam, hogy vele kezdem ezt az Istennel megélt időszakomat. [...]

A napokban, mielőtt teljesen becsuktuk volna az üzletet, Abdel Rahim visszajött, távolról rám nézett, és háromszor erősen verte ököllel a mellkasát, megköszönte és azt mondta: „ha bármire szükséged lesz, mindig számíthatsz rám”. [...]

Örömmel fedeztem fel, hogy a böjt betölthet valamilyen szükségletet, és jóllakathat egy nagyobb éhséget. [...] Egyszerűen ezt szerettem volna mondani.

Muriel Fleury, Párizs - Franciaország: Franciaországban 10 napja kezdődött a kijárási tilalom és döbbenetet váltott ki a hír. Egyre szigorították a rendelkezéseket.

Ez a gazdasági élet nagy részét érintő leállás 18 hónappal a nagy társadalmi megmozdulás után történt, amikor a „sárgamellényesek” tüntettek az áremelkedések miatt [...], most télen pedig a nyugdíjreform ellen.

A kijárási tilalom miatt kiürültek az utcák, de sok szolidáris és testvéri kezdeményezés is elindult [...].

Ez alkalom arra is, hogy újra felvegyük a kapcsolatot azokkal, akikkel már évek óta nem beszélünk: barátokkal, rokonokkal. Ez az idős asszony is három év fájdalmas csend után kezdett el beszélni újra a lányával. A távolság közelebb hoz minket egymással.

Most Michelt és Souleymane-t halljuk, akik megosztják velünk, hogy mit élnek.

Michel Teboul, Montreuil - Franciaország: Én, mint ateista érzem, hogy jól kifejezem engem ez a mondat: „Mindenki maradjon otthon, hogy korlátozni tudjuk a járványt, de maradjunk együtt”. Az elszigeteltség idején sok idős ismerősömnek telefonáltam. Felhívtam őket, hogy jól vannak-e és hogy szükségük van-e valamire. [...]

Minden este 8-kor, sokakkal együtt a lakótelepen az erkélyekre, hogy megtapsoljuk az egészségügyben dolgozókat, köszönetet mondunk nekik és mindenkinek, aki másokon segít, és ezzel kockáztatja a saját egészségét.

Souleymane Sow, Créteil - Franciaország: Souleymane Sow vagyok, muszlim, és a Créteil-i [kreteji] fokolárban élek.

Amint tudjátok, zárva vannak a templomok és a mecsetek, de ez nem akadály abban, hogy ápoljuk az Istennel megélt kapcsolatunkat. Amikor a keresztény testvéreim részt vesznek az interneten keresztül a szentmisén, én is velük tartok, aztán valamikor én is elvonulok a szobámba, hogy a vallásom szerint imádkozzak, és olvassam a Koránt.

Gyakran kérdések merülnek fel bennem, elkezdünk beszélgetni egymással, imádkozunk a betegekért, orvosokért, hogy Allah segítsen minket, és megtaláljuk a hatékony ápolást és gyógyszert erre a betegségre, mely annyi életet kiolt a világban. [...]

Regina Galli, Decade SA – Cordoba, Argentína: Sziasztok! Regina vagyok Argentínából, Cordobából. Vállalkozók vagyunk, a Közösségi Gazdaság elvei szerint működik a cégünk, és gyógyászati szállítmányok szétosztásával foglalkozunk. Cordobában van a központunk.

Az utóbbi időben rengeteg megrendelésünk volt, például kézfertőtlenítőből, szájmasczkból. Elhatároztuk, hogy főként azoknak tartjuk fenn, akik légzési, emésztési vagy más rendellenességgel küzdenek. Nagy kihívást jelentett, mert azt a tanácsot kaptuk, hogy borsos áron értékesítsük ezeket a termékeket. Mi igyekszünk továbbra is a Közösségi Gazdaság elveit követni és meggyőződésünk, hogy nem nyerészkedhetünk ebben a sürgető helyzetben, nem húzhatunk rövidtávú hasznot, és nem kockáztathatjuk a cégünk hírnevét és a társadalmi felelősségünket.

Ezért a kevés hasznot megspóroljuk azoknak a betegeknek, akiknek valóban szükségük van rá, mert az egészségi állapotuk miatt valóban szájmascskot és alkoholos fertőtlenítőt kell használniuk. Tehát, az egészséget helyezük előtérbe. Nem volt könnyű, de igyekszünk mindig arra figyelni, ami társadalmilag, erkölcsileg és etikailag helyes. [...] Szeretettel ölelünk mindenkit!

Silvina Chemen rabbinő, Bet El Közösség – Buenos Aires, Argentína: Üdvözlök mindenkit! Silvina Chemen rabbinő vagyok Buenos Airesből, az argentin Bet El közösségből [...].

Szeretném elmondani nektek, hogy amikor elhatároztuk a közösségünkben, hogy töröljük a programjainkat, az önkénteseink, akik a hajléktalanok étkeztetésével foglalkoznak, nem voltak hajlandók abbahagyni a tevékenységüket.

Azt mondták, hogy ezeknek az embereknek most van leginkább szükségük a jelenlétünkre és a segítségünkre. Ezért mindenek ellenére és a kellő elővigyázatossággal, mi zsidók és a Fokoláre Mozgalom több más tagja – akikkel nem csak, hogy barátságban, hanem igazi konkrét testvériségben élünk – élelmet osztunk a nélkülözőknek. [...]

Ezek az apró emberi tettek adnak reményt, hogy a világjárvány után nem csak mi, akik már eleve odaadással dolgozunk, hanem sokan mások is megértik majd, mennyire függünk egymástól. Minél többet vagyunk otthon egyedül, annál jobban megértjük, hogy nem lehetünk meg egymás nélkül, sokak nélkül, akiket látunk, vagy éppen nem is látunk.

Innen Argentínából, ahol teljes kijárási tilalmat rendeltek el, annak láttán, ami világszerte történik, kifejezzük teljes szolidaritásunkat és szeretetünket azok iránt, akik olyan sokat szenvednek Olaszországban és a világ többi országában.

Küldöm virtuális ölelésemet egészen addig, amíg személyesen nem ölelhetjük meg egymást, és ígérem, hogy továbbra is odaadással élek az egészséges emberiségért, ahol a legfőbb parancs számunkra a másíkról való gondoskodás. Köszönöm.

Tanino Caruso, orvos, Bergamo - Lombardia, Olaszország: Üdvözlök mindenkit Bergamoból [...]. Tanino vagyok, önkéntes, és orvos. Nem a munkámról szeretnék beszélni, hanem a *Máté 25* nevű társaságról, amit a feleségemmel alapítottunk a nélkülöző családok megsegítésére, az élelmiszerpazarlás elleni küzdelmen keresztül. Az egészségügyi szükséghelyzettel felvetődött a kérdés, hogy leállítsuk-e az aktivitásunkat, mert számításba kell venni, hogy hetente több mint 200 család jött hozzánk eddig. Elhatároztuk, hogy folytatjuk, de elővigyázatossággal: betartunk minden óvintézkedést, csökkentettük az önkénteseink számát [...] és elindítottunk egy futárszolgálatot azok számára, akik nehezebben tudnak kockázat nélkül kimozdulni.

Ez most nagyobb elfoglaltságot igényel, de emlékeztet bennünket, hogy miért Máté evangéliumának 25. fejezetéből merítettünk ihletet: nem csak az „*éhes voltam és ennem adtatok*” ige miatt, hanem abból a kötelességből fakadóan is, hogy kamatoztassuk az Istentől kapott talentumainkat. Segítségünk sok család számára értékes, különösen most, hogy sokaknak kevesebb az anyagi bevételük a világvárvány miatt.

Sok üzenetet kapok, befejezésként elolvasok most egyet a legutóbbiak közül: „[...] Szívből köszönöm a tegnapi napot! Jelképes gesztusnak tartottam, amikor láttam, hogy a helyzet ellenére minden földi jóval megérkezettél. Nagyon örültek a gyerekeink! Az egyik jövedelemem csak az albérlet fedezésére futja, a másik munkámmal a többi kiadást próbáljuk fizetni. Jelenleg persze otthon vagyok, ezért elmondhatom, hogy tegnap égi angyal voltál számunkra”.

Köszönöm! Sziasztok!

(zene)

Veronica Viscardi, gen 3, Milánó – Lombardia, Olaszország: Sziasztok! Most, a karantén idején újra felfedeztem, hogy milyen jó a családdal lenni.

Tegnap például kosárlabdáztam az apukámmal, és nagyon értékes pillanat volt.

De arra is lehetőséget ad ez az időszak, hogy teljességgel éljem a jelent, örömmel és a lehető legjobban éljek minden pillanatot.

Édesanya: Ölelünk benneteket!

Édesapa: Mindenkit üdvözl a Viscardi család!

Matteo, gen 3, Milánó – Lombardia, Olaszország: Sziasztok! Matteo vagyok, 11 éves, és Milánó közelében élek. Négy hete bezárták az iskolát és attól kezdve megszakadt a kapcsolat a barátaimmal. Teljesen másak a napjaim, mint korábban, mindig itthon vagyok, de szerencsére be tudok kapcsolódni az online órákba. Ebben az időszakban fontosnak tartom, hogy jól tegyem a részem a tanulásban és otthon is. Valamikor együtt játszom a húgommal, vagy besegítek a házimunkába. Gondolom, ez az időszak segít, hogy többet legyünk a családdal, szeressük egymást és mindnyájan a közjóért cselekedjünk.

Matteo a húgával: Ciao!

Davide: Dávid vagyok és 6 éves.

Carla: Sziasztok! Én Carla vagyok. Bemutatom Lucát, aki 4 éves, és Benedettot, aki kettő.

Anna: Sziasztok, Anna vagyok, 7 éves. Már 27 napja vagyunk itthon, de jól érezzük magunkat. Ma kekszet sütünk Apák napjára, hogy odaajándékozzuk a szomszédainknak.

Készen is vagyunk, hogy szétosszuk!

Daide: Így az örömmel fogjuk megfertőzni őket!

Juan Pablo: Az örömmel fertőzzük meg egymást! (zene)

[...]

Kitty Durburrow, ápolónő – Kalifornia, USA: Az elmúlt két hétben töröltük a kórházamban a sebészeti műtéteteket és a többi nem sürgős beavatkozást. Minden orvosi vizsgálatot videóösszeköttetésen keresztül végzünk. Ezenkívül a vírus terjedésének csökkentése érdekében látogatási tilalmat rendeltünk el. Minden olyan válságos állapotú betegről gondoskodik a város, akiknek lélegeztető berendezésre van szükségük. Életbevágóan fontosak a személyes védőeszközök, és minden lehetségeset megteszünk, hogy legyen elegendő tartalékunk. Én főápolóként dolgozom, minden nap bejövök dolgozni, és igyekszem enyhíteni a dolgozóink félelmét. Ez egy világméretű probléma, és együtt fogjuk legyőzni.

Joe Chehade, gyógyszerész – Kalifornia, USA: A feleségemmel, Mae-jel egy gyógyszertárat működtetünk a Közösségi Gazdaság elvei szerint Los Angelesben, Kaliforniában. Nyilván most nagyon elfoglaltak vagyunk. Hiányunk volt szájmascskban, alkoholban és kézfertőtlenítőben. Gyengének éreztük magunkat, kockáztattuk saját magunkat és az alkalmazottainkat. Mae-jal Máriához imádkoztunk, hogy Isten óvjon minket, és éreztük, hogy az ima meghallgatásra talált. Tudtuk, hogy veszélyben vagyunk, de éreztük, hogy a közösség miatt továbbra is nyitva kell maradnunk. Másnap nagy mennyiségű szállítmány érkezett alkoholból és kézfertőtlenítőből, pedig előző nap még elutasították a rendelést a nagykereskedők. Ez elég volt saját használatra, és a közösséggel is meg tudtuk osztani. Sokan a segítségünkre siettek, és szájmascskokat is felajánlottak, pedig nekik is kevés volt. A végén egy fiú megjelent az ajtónkban, és azt mondta: „a szomszédotok vagyok, szájmascskokat importálok, szeretnétek belőle?” Ez volt a százszoros. [...]

Chris Piazza, egyetemi hallgató – Kalifornia, USA (felirat): Kaliforniában és Észak-Mexikóban kezdtem több fiatallal ezt a projektet az egyesült világ üzenetének és eszméjének előmozdításáért. Meghívunk olyan embereket, akik rendkívüli dolgokat tesznek a közösségükön belül, például társadalmi szinten. Megoszthatják velünk, hogy ők hogyan látják az egyesült világot. Mivel itt is karanténban vagyunk, nem mehetünk a stúdiónkba, a mexikói Tijuana, mely Mexicali és a lakhelyem között fekszik. Ezért a kollégámmal, Noé Herrerával fogjuk felvenni videóra a hátam mögött látható készülékekkel. Ez is egy lehetőség, hogy tanúságot tegyünk az egységről az elszigeteltség időszakában.

3. KORONAVÍRUS – EGYMÁSTÓL TÁVOL, DE EGYSÉGBEN

Stefania: Sok a támogatási akció, az imakezdeményezés, és a megosztás az egész világon, a közösségeinkben, a városainkban.

Most bemutatunk néhányat.

Francesco Bertolini: Köszöntök mindenkit! Isten hozott benneteket az Il muretto, A fal című kapcsolásunkon. Itt van velünk Chiara, Silvia és Roberto. Jól tudjátok, hogy már két hete

bezártságban élünk a Covid19 miatt. Videókapcsolást létesítettünk a barátainkkal, és megkérdeztük magunktól, hogyan szerethetjük a világot ebben a helyzetben?

Roberto Spurio: Az az ötletünk támadt, hogy minden nap kapcsolatba lépünk egymással, hogy együtt éljük ezt az időszakot, főként igyekszünk eljutni a magányosokhoz. Itt jön össze a megszokott társaságunk. Eddig is rendszeresen találkoztunk a városainkban.

Silvia Zubani: A napokban nem csak a genek és a barátaink kapcsolódtak be, hanem más fiatalok is a világ több részéről. Elmondták, hogyan élnek a járvány idején az országukban, és beszéltek a tapasztalataikról.

Chiara Toniolatti: Együtt éljük ezt az időszakot, elmondjuk az élményeinket, információkat, együtt játszunk, új utakat fedezünk fel otthonról, hogy tovább tudjunk szeretni. Várunk benneteket a *falnál* minden nap délután 3-kor egy videóhívással. Láthatjátok a linket a videó végén. Sok üdvözet!

Mind: Ciao!

Felirat: #ILMURETTO – ZOOM KÓD: 661-382-359 – MINDEN NAP 15:00 ÓRÁTÓL

Pray4Unity - #InTimeForPeace

Gen 3 lány A: Sziasztok fiatalok! Milánói gen 3-ak vagyunk, és kihívással fordulunk hozzátok!

Gen 3 lány B: Ismeritek a „Pray4Unity” kezdeményezést?

Gen 3 lány C: Az az ötletünk, hogy a nap folyamán megállunk egy pillanatra, hogy mélyre menjünk.

Gen 3 lány B: Elég egy perc!

Gen 3 lány A: Virtuálisan átadjuk egymásnak a stafétát. Tudunk egységet teremteni a távolságok ellenére?

Gen 3 fiú: Mi elhatároztuk, hogy karkötőt készítünk, de egy darab spárga is elég, amit a csuklónkra kötünk, hogy amikor ránézünk, egymásra gondolunk.

Gen 3 lány C: Nem vagyunk egyedül! Elfogadjátok a meghívást?

Mind: Ciao!

Santiago, Medellin - Kolumbia: Sziasztok! Santiago vagyok.

Jasmin: Én pedig Jasmin, a testvére. Genek vagyunk Medellinben, Kolumbiában, és az Új Ifjúsághoz is tartozunk a városunkban.

Santiago: Amint tudjátok, az aktuális helyzet azt kéri, hogy maradjunk otthon [...].

Jasmin: Az eheti virtuális gen találkozón arra gondoltunk, hogy itthonról is kellene valamit többet tenni a városunk helyzetéért. Sok család a napi munkájából él meg, ezért nincs elég pénzük, hogy annyi élelmet tudjanak beszerezni, ami elég lenne erre az időszakra. Arra gondoltunk, hogy pénzt gyűjtünk, és biztos úton eljuttatjuk nekik.

Santiago: A nővérem elmondta, hogy szeretne egy videót készíteni. [...]

Jasmin: [...] Nagy sikere volt, közzétettük a közösségi hálón és nagyobb összeget tudtunk gyűjteni a családok megsegítésére. [...]

Santiago: Jó volt látni ezeknek a családoknak az örömét, akik pénzhez jutottak, de főleg azokét, akik adományoztak.

Speaker: Nézd, üzeneted érkezett! Tudjuk, hogy kritikus a világ helyzete, teli vagyunk aggasztó hírekkel.

Ez a téma mindenkit érint, és határozottan hisszük, hogy a megoldás nem csak az, hogy otthon maradunk.

Mi, Fiatalok az Egyesült Világért, meg vagyunk győződve, hogy bármit sikerül megvalósítani: Megéri!

Úgy otthon maradni, hogy kész vagyok segíteni és örömet szerezni a családomnak. Megéri!
Ha igaz információkat osztok meg másokkal és kerülöm a szenzációt keltő híreket. Megéri!
Ha csak azt veszem meg, ami szükséges, és nem ürítem ki a készletet. Igencsak megéri!
Ha összefogunk, nagy dolgokat teszünk!

Mi, Fiatalok az Egyesült Világért a Fokoláre Mozgalommal együtt téged is arra szeretnénk hívni, hogy osszuk meg az anyagi javainkat, és segítsük azokat, akik most képtelenek fedezni az alapvető szükségleti dolgokat.

Néhány élelmiszerszállítóval megegyeztünk, és 75.000 pesos-ból sok családnak be tudunk vásárolni.

Minden peso értékes, mert ha összefogunk, sok bevásárlást tudunk fedezni. Biztos, hogy ha hozzájárulunk, sokat tudunk tenni. [...]

Felirat: A dél-koreai gen4-ek imája.

Az egész család együtt: Istenünk, az egész világon elterjedt a koronavírus, ezért mi, gyerekek, nem mehetünk óvodába és iskolába.

Gen 4 kislány: Nem játszhatunk a barátainkkal. De az a legrosszabb, hogy gen4 találkozókra se mehetünk, ahol nagyon jól szoktuk érezni magunkat.

Gen 4 kislány: A felnőttek azt mondják, hogy akkor is nagyon kell vigyázni, ha megmossuk a kezünket és maszkot veszünk fel, mert a vírus láthatatlan. Ez tényleg ijesztő.

Gen 4 kisleány: De mi, gen4-ek hisszük, hogy te, Istenünk segítesz nekünk. Adj erőt és bátorságot az orvosoknak és ápolóknak, akik gondját viselik a betegeknek.

Gen 4 kislány: Adj bölcsességet azoknak, akik próbálják megállítani a vírus terjedését, hogy minél hamarabb megtalálják a megoldást.

Gen 4 kislány: És kérlek, segítsd a betegeket!

Két gen 4 és az anyukájuk együtt: Add, hogy újra találkozhatunk a nagyszüleinkkel, szüleinkkel, és barátainkkal, hogy együtt játszhatunk és szerethessünk.

Gen 4 kislány: Mi, gen 4-ek kitartóan imádkozunk. Minden nap dobunk a szeretet dobókockával, és sok csomagot küldünk neked, teli szeretettel.

Gen 4 kisleány: Drága Mennyei Atyánk! Jézusunk nevében kérünk téged.

Gen 4 kisleány: Amen! (zene)

Stefania: Köszönjük a koreai gen 4-eknek! Mindnyájunkat kifejez az imájuk.

4. KONGÓ – LE LEHET GYŐZNI A JÁRVÁNYT

Stefania: És ahogy mondtuk, nem feledkezhetünk meg más krízishelyzetekről, melyeket elszenved az emberiség. Kezdjük egy videóval, mely Kongóból, az észak-kivui térségből érkezett. Szeretnénk megköszönni Victornak, és a Mozgalom Beniben élő közösségének. Ezen a vidéken borzalmas erőszakot élt át a lakosság, most pedig még az ebola vírust próbálják legyőzni.

Majd visszatérünk Szíriába, ahol 10 éve vette kezdetét a konfliktus. Francesco Tortorella, az AMU (Egyesült Világ Akció) egyik felelőse. Az AMU a népek fejlődéséért tevékenykedő civil szervezet.

Mind: Ciao!

Victor Kamala, Beni – Kongói Demokratikus Köztársaság: Egy kis közösséget alkotunk a városunkban, Beniben [...]. Mintegy 400 km-re vagyunk a gomai fokolártól.

Ebben a térségben 2014-től kegyetlen erőszakot éltünk, nagy vérengzések voltak... és 2018-tól elterjedt az ebola vírus. Nem volt könnyű átélni ezt az időszakot. Nagyon fájdalmas volt, és nem tudtuk, mitévők legyünk, mert az embereket karanténba helyezték. A Mozgalom néhány családja elmenekülhetett a háború és a betegség elől. De visszaemlékeztünk az olaszországi bombázások idejére. Chiara azt mondta, hogy nem hagyhatta ott a városát, mert akkorra már megszületett a Mozgalom kis fénye a városban. Elhatároztuk, hogy itt maradunk és folytatjuk Isten Művét azokkal, akik nem mentek el.

A helyzet ellenére segítettünk egymásnak, apostolkodtunk, elmentünk meglátogatni az árvákat, a vérengzés és a betegség áldozatait. Immár két éve együtt élünk ezzel a betegséggel. A fiatalokkal együtt buzdítjuk és segítjük egymást.

Ezért azt kérjük az olaszoktól is, hogy segítsenek egymáson, és a koronavírus ellenére is azt gondoljuk, hogy minden rendben lesz. A titkunk: hogy éljük az elhagyott Jézust; Bátorság! Mi sem adjuk fel az ebola járvány ellenére sem.

5. SZÍRIA – A REMÉNY HANGJA 10 ÉVVEL A HÁBORÚ UTÁN

Stefania: Köszöntünk, Francesco.

Francesco: Ciao Stefania, sziasztok!

Stefania: Még egy hónapja sincs, hogy visszajöttél Szíriából, ahol működő terveket láttál, meglátogattad az ottani munkatársainkat. De mit láttál? Milyen most a helyzet?

Francesco: A tavalyhoz képest most főként két dolgot észleltem: egyrészt, hogy a szíriaiak a 9 éves háború mérhetetlen szenvedései ellenére még most is tudnak mosolyogni, és másokért élni. Azt mondják a munkatársaink: „Attól tudok talpon maradni, ha ajándékozom magam másoknak. Ez bátorít, ez ad erőt az itt maradáshoz”.

Ez egy lecke az életben, arra tanít, hogy az élet mindig erősebb a halálnál.

Ugyanakkor nagy fáradságot is tapasztaltam, az emberek ki vannak merülve. Ez a Szíriában lévő világháború nem akar befejeződni, sőt, folytatódnak a terrorista merényletek, és hatalmas gazdasági válság uralkodik. Gondoljatok csak bele: egy alkalmazott, vagy tanár, akinek 10 évvel ezelőtt a havi fizetése 800 eurónak felelt meg, ma 40-et keres. A villamos áram napjában csak néhány órára jut el az emberekhez. A családoknak nincs pénzük az egészségügyi ellátásra, ruházatra, fűtésre. Gondoljatok a krónikus betegekre: nincs pénzük gyógyszerre. Ez a nemzetközi szankciók következménye is.

Ezt most mind tetőzi a koronavírus okozta veszélyhelyzet. Kimerült lakossággal találkoztam, aki azt mondja: „Elég volt! Kérjük, segítsetek, nem bírjuk tovább!”

Stefania: De mire van most leginkább szükség?

Francesco: Azt mondanám, mindenre, de különösen három dolog jut eszembe. Az első: a rákbetegség kezeléséhez szükséges gyógyszerekre. Ahogy ott voltunk, egy férfi jött gyógyszerért az irodánkba. A gyógyszertárban az utóbbi öt napban 8-ról 13 euróra emelkedett az ára. A rokkantaknak szükségük van művégtagokra. Egy lány például, akit eltalált egy autóbomba, 5 évig volt ágyban fekvő beteg, mert nem kapott kellő ápolást és segítséget. Logopédusra is szüksége van a gyerekeknek. Néhányuk azért nem tud beszélni, mert szemtanúi voltak a testvéreik halálának. Szükség van élelemre, ruházatra, és a fűtéshez gázolajra.

Második. Szükség van arra, hogy újra munkába álljanak. A szíriaiak színvonalas szakmai képzést kaptak a háború előtt, de ez az emberi tőke a nagyfokú kivándorlás miatt is mára már elveszett, és újra kell építeni. Van például egy nagyszerű fiatal vízvezetékcsatlakozó csapatunk, akik újra munkába akarnak állni, és ingyen dolgoznak a tönkrement házak felújításáért azoknál a családoknál, akik haza szeretnének térni: szükségük van szerszámokra és anyagra. Vannak fiatal varrónők, akiknek varrógépekre lenne szükségük.

Harmadik. Szükségük van társaságra, segítségre, hogy beszélhessenek és meghallgassák őket, és ne érezzék, hogy el lettek felejtve. Fontos lenne, hogy egy nagyobb család tagjainak érezzék magukat.

Stefania: Jó lenne, ha ebben a szükséghelyzetben nem felejtjük el ezeket a nyitott frontokat sem, hanem ki tudnánk fejezni a szolidaritásunkat irántuk. Tehát, mit tehetünk a továbbiakban? Hogyan segíthetünk távolról is?

Francesco: Igen, először is éreztethetjük a közelségünket: egy levélen, egy üzeneten, egy mobilon küldött videón, egy üdvözlőn keresztül..., nem csak azok felé, akiket projekteken keresztül segítünk, hanem azok felé is, akik a projektekért dolgoznak, és ugyanúgy szenvednek, mint mindenki, és teljes erejükkel ajándékozzák magukat. Ha szeretnétek, nekünk is elküldhetitek az üzeneteiteket, és majd továbbítjuk nekik Szíriába.

Aztán élhetjük a javak konkrét közösségét, közösbe tehetjük a kevés fölöslegünket, ami van, és megoszthatjuk velük. Az egész világról küldhetitek adományokat az AMU-ba (Egyesült Világért Akció), vagy az AFN-ba (Új Családokért Akció). A honlapjainkon láthatjátok ennek folyamatát. Íme. Adományaitokat teljes odaadással, a lehető legnagyobb odafigyeléssel és átláthatósággal fogjuk kezelni, mert tudjuk, hogy azok mindannyiunk apró áldozatának gyümölcsei, ahogy a következő videóban is láthatjátok, mely a Szíriában működő gyógytornász-csapatunk munkájáról szól.

Stefania: Köszönöm, Francesco!

Francesco: Köszönöm, ciao!

Zene és felirat:

Szíriai szükséghelyzet

Pszichoterápiás projekt – Homs

Muhammad al-Salim

Speaker: Muhammadnak 4 ikergyermeke van, 2 kislány és 2 kislány.

Szerény körülmények között élnek, mindössze két szobájuk van.

Egy munkahelyi baleset következtében Muhammad alsótteste lebénult, amikor lezuhant a tizedik emeletről.

Két éven keresztül otthon volt mozdulatlanul, és mély depresszióval küzdött.

Aztán találkozott egy gyógytornással, aki megértette őt, gondját viselte és az otthoni tornára bátorította.

Ennek köszönhető, hogy javul az egészségi állapota és visszatért benne a remény.

Lakásuk tornateremmé alakult az egyszerű, de zseniális eszközökkel.

Naponta két órát gyakorol, igazán különleges segítői vannak, akik mindig készek, hogy segítségére legyenek és bátorítsák őt.

Muhammad nagy odaadással végzi a gyakorlatokat, és ma már csak arra vágyik, hogy a lehető leghamarabb munkába állhasson. *(zene)*

Mind: Sok üdvözet a szíriai fiataloktól!

Lány: Teljes egységben éltük egymással a mai napot, de a nagy családunkra is gondoltunk.

Lány: Továbbra is nagyon jó egymásért élni és imádkozni, főleg ha a tagok közül valaki beteg és szenved.

Mind: Nagyon gondoltunk rátok és kitartóan imádkozunk minden nehéz helyzetért és a vírushatározottakért egész Olaszországban és a világon. Biztosítunk benneteket, hogy veletek vagyunk, és Jézus jelen van közöttünk. UNO!

6. FÓKUSZ – A VILÁG MÁR NEM LESZ OLYAN, MINT KORÁBBAN: MIT TEGYÜNK, HOGY JOBB LEGYEN?

Stefania: Washingtonból Amy Uelmen jelentkezik, Olaszországból pedig Vincenzo Buonomo és Luigino Bruni. Sziasztok, üdvözlünk benneteket.

Mindháromatoknak ugyanazt a kérdést szeretném feltenni. „A világ már nem lesz olyan, mint a világjárvány előtt”, folyton ezt halljuk és olvassuk mindenütt, erről beszél az egész média. A kérdésem így hangzik: tényleg így lesz? És mit jelent ez?

Amyvel kezdeném.

Te ügyvéd vagy, és a washingtoni Georgetown Egyetemen tanítasz, és főként olyan tervekért dolgozol az Egyesült Államokban, melyek segítenek legyőzni a társadalomban az emberek közötti szakadást és polarizációt.

Amy Uelmen, professzor-asszony, Georgetown University – Washington, USA: Itt még nem éltük át a legrosszabbat. Valóban felkészülünk a legkomolyabb helyzetre, főként New York-ban. Ezért kérjük mindnyájatok imáját.

De azt hiszem, már az igazság nagyon erős pillanatát éljük. Társadalmunk nagyra értékeli az egyéni kezdeményezéseket, az álmok és kreatív tervek megvalósításának szabadságát, és ez nagyszerű lehet. De ha intenzíven a saját aktivitásainkra koncentrálunk, fennáll a veszély, hogy érzéketlenek, egyenesen vakok leszünk azokkal szemben, akiknek kevesebb erőforrásaik vannak, és azt remélik, hogy ők is hasonlóan értékes álmokat tudnak majd megvalósítani.

Tehát, miért kell az erőforrásokkal rendelkezőknek azzal foglalkozni, akinek nincs betegbiztosítása, betegszabadsága, munkanélküli biztosítása, miért kell védelmezni a peremhelyzetűeket, akik nem rendelkeznek dokumentumokkal? Azt hiszem, a vírus határozott, világos választ ad. Rávilágít, hogy valóban szorosan összetartó egyetlen test vagyunk az egész világon. Ha nem találjuk meg a módját, hogy átrendezzük a politikai és társadalmi életünket, hogy

konkrétan gondját tudjuk viselni egymásnak az alapvető szükségben, akkor senki sem boldogulhat. Erről az igazságról szól ez a vírus.

Azt kérdezitek, hogy hogyan változtathatja meg a világot ez a tapasztalat? Nem áltatom magam, hogy a jelenlegi politikai polarizációs szintjeink varázsszerűen eltűnnek. De hiszem, hogy az igazságnak ez a pillanata bele fog vésődni a közösségi pszichénkbe. Ez a mély tapasztalat, hogy fizikailag egymásba kapcsolódunk, segíthet, hogy mélyebben elgondolkodjunk a jelenlegi politikai és társadalmi struktúráink korlátjairól és lehetőségeiről. Ez reménnyel tölt el.

Stefania: Köszönöm, Amy.

Luigino, te közgazdász vagy. Hogy állunk gazdasági szempontból? Milyen lesz az emberiség a vilá járvány után?

Luigino Bruni, professzor, közgazdász, a Közösségi Gazdaság koordinátora: Ezt még nem tudjuk megmondani, meg kell várnunk, hogy véget érjen. De azért valamit elmondhatunk. Először is meg kell tanulni úgy élni, hogy gyengék, sebezhetőek vagyunk. Mert ha olyan világról álmodunk, ahol a gyengeség nem létezik, akkor az lesz a vége, hogy egy újfajta nacionalizmusba zárkoznak be az országok, újra határokat emelünk, és ez lenne a lehető legrosszabb, ami megtörténhet, hogy elveszítjük az integráció évszázados folyamatát ahhoz, hogy egy teljesen kockázatmentes világról álmodozzunk. Meg kell tanulni új módon kezelni a sebezhetőséget és a kockázatot, globális, eddig soha nem tapasztalt módon.

És újra meg kell szoknunk a rövid távolságokat. Évszázadokat, évezredek fordítottunk arra, hogy megtanuljunk kezét nyújtani egymásnak, hogy megérintsük, átöleljük egymást, mert az antik világban félték a másiktól, az idegen, messziről jött embertől, bizalmatlanok voltak. Most, ha újra kiléphetünk otthonról, újra meg kell tanulnunk, hogy ott legyünk egymás mellett, mert hajlamosak leszünk a távolságtartásra, az immunitásra. Félni fogunk, hogy a másik megfertőz, és nem barátunk, testvérnek tekintjük. Ez nagyon komoly számunkra, akiknek az egyesült világ van a szívében.

Hogy mi változik a gazdaságban? Nem tudom. Tartok tőle, hogy kevés, mert nem olyan egyértelmű ma az emberek számára, hogy a jelen krízis a kapitalizmus krízise is. Tartok attól, hogy amikor újra kinyitjuk a lakásunk ajtaját, mindnyájan a bevásárlóközpontokba, a nagycégekhez megyünk majd vásárolni, akiknek több van, és jobban fognak rohanni, hogy behozzák a kiesett hónapokat.

De ebben a hatalmas tapasztalatban az a legszebb most, hogy az egész világon ugyanazt a tapasztaltot éljük. Eddig erre sosem volt példa az emberiségben. Használjuk ki ezt az időszakot, mert az emberek most fogékonyabbak a hallottakra.

A kapcsolati javakról annyit, hogy mennyit érnek a kapcsolatok most, hogy otthon élünk. Olyan dolgokat kell megértenünk, melyeket a rendes időszakban nem értettünk meg, a találkozás értékét... azt, hogy tudunk beszélni egymással.

Tehát, és ezzel be is fejezem, ami később történik, az attól is függ, amit most teszünk. Akinek vannak gondolatai, ötletei, mondja el, hogy más gondolatok is elhangozzanak. Teremtsünk kultúrát, teremtsünk véleményt, mert az emberek ma sokkal jobban odafigyelnek, mint a krízis előtt, és majd a krízis után.

Stefania: Köszönjük, Luigino.

Vincenzo, te a Lateráni Pápai Egyetem rektora és a nemzetközi jog docense vagy. A kérdésem: milyen világ vár ráink?

Vincenzo Buonomo, professzor, a Lateráni Pápai Egyetem rektora, nemzetközi jogi docens – Róma, Olaszország: Én úgy gondolom, a világ ugyanolyan marad, mint volt. A világnak, amit

magunk előtt látunk, meglesznek a maga ciklusai, a behatárolt erőforrásai, és főként olyan világ, mely sok különbözőséggel bír. Az a fontos, hogy ebben az időszakban mi változzunk meg, és a változás az legyen mindannyiunkban, hogy tudjunk válaszolni az új helyzetekre.

Ebben az időszakban sokakon úrrá lesz a jövő miatti aggodalom. Természetesen gondolni kell a jövőre, de annak légkörében, hogy a változást önmagunkon kell elkezdeni, mely azonnal kihat az intézményekre, a szabályokra.

Azt mondják, hogy ez egy konfliktus, háború, mintha az valami új lenne. Valójában nap mint nap éljük a konfliktusokat, a háborúkat. Ez másfajta háború, de egy háború végén újra kell fogalmazni a szabályokat, újraírni a szabályokat és főként a megosztani az értékeket. Azt hiszem, ez a legfontosabb szempont. Ebben az időszakban javaslatot kell tennünk valamire, és nem csak várni, hogy valaki megváltoztassa, hanem javaslattal előállni.

A helyi és nemzetközi intézmények megmutatták, hogy csak relatív módon tudnak válaszolni a problémákra. Miért? Mert teljesen más kontextusban lettek kigondolva. Ha szükség volt egy új lendületre az ENSZ vagy az Egészségügyi Világszervezet megreformálásához, akkor most eljött a pillanat, de rajtunk áll, hogy felvállaljuk a felelősséget. Mert ha azt várjuk, hogy valaki más újítsa meg az ENSZ-et, vagy a WHO-t, akkor arra várhatunk. Fennáll a veszély, hogy sok országban megsemmisült a vezető réteg, mérlegeljük globális szinten a veszélyeket. Hogyan adhatjuk részünket a jövőben?

Nap mint nap kapcsolatban vagyok a hallgatóimmal az online órákon, szinte mindennap. Épp ma délelőtt mondtam nekik: „Nézzétek, a veletek egyidős frissdiplomás orvosokat kiküldték a terepre. Figyelem! Tőletek, akik mást tanultok, nem ezt kérik, de azt igen, hogy legyetek készek kézbe venni egy intézmény, egy ország, egy helyi valóság gyepelőjét.

Stefania: Köszönjük, Vincenzo. Egy utolsó kérdés. Rövid, összefoglaló választ kérek. Maradnék ennél, amit te a felelősségről mondtál, az egyéni, de a közös felelősségről is.

Mi a mi részünk abban, amit majd akkor adhatunk, ha visszatérünk a megszokott kerékvágásba? Amy.

Amy Uelmen: Vincenzohoz hasonlóan én is tanítok online, és látom a diákjaimmal, a családommal, de minden más kapcsolatomban is, hogy most azt a bátorságot és nyitottságot oszthatom meg leginkább, hogy a krízis leleplezett minden félelmemet, aggodalmamat és korlátomat. Ahogy Luigino mondta, gondolom, ezt a fajta gyengeséget élhetjük a kapcsolatainkban, és ezen az alapon építhetünk egy olyan közösséget, ahol teljesen be tudjuk fogadni a másikat a magunk valóságaiban. Így együtt lehetünk igazán emberek, és együtt ismerhetjük fel a követendő utat.

Stefania: Köszönjük, Amy.

Luigino.

Luigino Bruni: Ebből a krízisből megértettük, hogy mennyire fontosak az emberek, mert egyrésztől milliárdok élnek ugyanazt a helyzetet, de azt is láttuk, hogy ha valaki nem tartja be a törvényt, hogyan befolyásolhatja a rosszat és a jót. Azt is megértettük újra, hogy mi a közjó, mert láttuk, hogy mi a közrossz. Szükség volt egy közrosszra, hogy újra megértsük a közjót, hogy egyetlen test vagyunk, kapcsolatban állunk egymással. Soha többé ne felejtjük el.

Ahogy Vincenzo is mondta, ez a lecke nekünk szól, nekünk megváltozva kell ebből kilépni. Lehet, hogy a világ tovább folytatja a rohanást, de nekünk másképp kell járni az utat ez után a hónapokig tartó közös és globális karantén után.

Stefania: Köszönöm.

Vincenzo, a te gondolatoddal zárjuk.

Vincenzo Buonomo: Ezeket az erős eszméket, mint az egyesült világ, a megosztás, a szolidaritás, ki kell tudnunk fejezni, például más szabályokon keresztül. Itt a pillanat. Ha korábban nem sikerült megtennünk, most itt a lehetőség minden téren: helyi és világszinten egyaránt.

Stefania: Köszönöm mindhármatoknak, Amynek, Vincenzonak és Luiginonak. Maradjatok velünk.

7. CHIARA LUBICH: MINDEN GONDUNKAT BÍZZUK AZ ATYÁRA

Stefania: Most meghallgatjuk Chiarát. Ahogy az elején mondtam, egy kollegamentós hangfelvétel. 33 évvel ezelőtti, de ma is rendkívül aktuális. Hallgassuk meg, majd kapcsoljuk Emmaust.

Chiara Lubich¹: [...] Tudjátok, hogy lelakiségünk (mely számunkra a szentté válás útja) egyik alappontja, sőt az egész lelakiség kiindulópontja ez: hit Isten szeretetében, tudatában lenni annak, hogy nem vagyunk egyedül, nem vagyunk árvák, mert van fölöttünk egy Atya, aki szeret bennünket.

Ez a hit nyilvánulhat meg azokban a pillanatokban, amikor aggodalommal tölt el bennünket egy gondolat, amikor aggaszt valami. Lehet ez a jövőtől való félelem, aggodalom az egészségért, családtagjainkért való aggodás, amikor tartunk valamilyen veszélytől vagy feladattól, aggodás a munka miatt, bizonytalanság amiatt, hogy hogyan viselkedjünk, a rossz hírek okozta ijedtség, a legkülönbözőbb félelmek.

Igen, ezekben a pillanatokban, pontosan ezekben a bizonytalan pillanatokban akarja Isten, hogy higgyünk az Ő szeretetében és az iránta való bizalom egy lépését kéri tőlünk. [...] azt akarja, hogy kihasználva ezeket a fájdalmas helyzeteket, bebizonyítsuk azt, hogy mennyire hiszünk az Ő szeretetében. Ez pedig azt jelenti: hiszünk abban, hogy Ő az Atyánk, és gondol ránk. Így rábízhatjuk minden aggodalmunkat. Rá rakhatjuk azokat. Az Írás ezt mondja: „Minden gondotokkal forduljatok hozzá, mert neki gondja van rátok” (1 Pt 5, 7). [...]

Valóban Isten Atya és gyermekei boldogságát akarja. Ezért veszi magára minden terhüket. Ezenfelül Isten Szeretet és azt akarja, hogy a gyermekei is szeretetté váljanak.

Az előbb említett félelmek, gondok, aggodalmak megfékezik a lelkünket, bezárják saját magába. Megakadályozzák abban, hogy megnyíljon Isten felé, hogy megtegyük az Ő akaratát és megnyíljunk a felebarát felé, eggyé válva vele, hogy úgy szeressük, ahogyan kell.

A Mozgalom születése idején, amikor a Szentlélek pedagógiája kezdte megtetetni velünk az első lépéseket a szeretet útján, mindennapos dolog volt, sőt, napjában többször is előfordult az, hogy az „Atyára bízunk minden gondunkat”. Így – bár korábban is keresztények voltunk – kiléptünk egy emberi életmódból, hogy behatoljunk egy természetfölötti, isteni életmódba. Elkezdtünk tehát szeretni. Az aggodalmak a szeretet béklyói. A Szentléleknek meg kellett tanítania nekünk ezeknek a megoldását. És meg is tette. Emlékszem, ezt mondogattuk; mint ahogy a paraszt nem lehet a kézben tartani, hanem azonnal le kell rázni, mert egyébként megéget, így ugyanolyan gyorsan kell rábízunk minden gondunkat az Atyára. Bármilyen gondunkat is bízunk Rá, nem emlékszem, hogy Ő nem törődött volna velünk.

¹ Dal Collegamento CH - Mollens, 26 marzo 1987: “Gettare sul Padre ogni nostra preoccupazione”

Kedveseim, nem mindig könnyű hinni, hinni az Isten szeretetében. De nekünk igyekeznünk kell minden esetben hinni benne, a legzavarosabb helyzetekben is. Így most is tanúi leszünk Isten közbelépéseinek esetről esetre. Ő nem hagy el minket, hanem gondot visel ránk. Tudom, hogy sokan közülünk nehéz helyzetben vannak. Főképpen nekik szól ez a kollegamentó-gondolat. De ugyanakkor mindenkinek is: milyen sokféle helyzetet produkál az élet!² Mennyire szükség van arra, hogy Valaki más gondoljon ránk!

Ezekben a napokban, tehát minden gondunkat bízunk Rá. Így szabadok leszünk arra, hogy szeressünk. Jobban haladunk előre a szeretet útján, amely – amint tudjuk – az életszentségre vezet.

8. MARIA VOCE (EMMAUS): ITT AZ IDŐ

Stefania: Emmaus, ciao!

Emmaus: Ciao Stefania, üdvözlök mindenkit.

Stefania: Összeköttetésben vagyunk veled, és te is otthonról beszélsz, igaz?

Emmaus: Így van.

Stefania: Örülünk, hogy látunk téged, Emmaus!

Emmaus: Köszönöm!

Stefania: Emmaus, most hallottuk Chiarát, aki arra biztat, hogy higgyünk Isten szeretetében. Sokan a háborús időkhöz hasonlítják ezt az időszakot, és arra a számtalan alkalomra, amikor úgy kezdi az Ideálja történetét, ahogy mindannyian hallottuk tőle: „Háborús időket éltünk, és minden összeomlott”.

Most is mintha minden összeomlana: a programok, a tervek, a bizonyosságok, az anyagi biztonság; sokan életüket veszítik. Mit mondanál? Hogy nézzünk szembe ezzel a nehéz helyzettel?

Maria Voce (Emmaus), a Fokoláre Mozgalom elnöke: Igen, igaz, hogy nehéz, de az is igaz, hogy Chiara már megadta a kulcsot, azt mondta: először is bízunk mindent az Atyára. Logikusan ennek első módja, hogy imádkozunk. Ezt tettük és tesszük. Ez a legfőbb fegyver, hogy az Atyához forduljunk, és kérjük tőle, hogy segítsen legyőzni ezt az időszakot.

De Chiara azt is mondja, hogy ez nem elég. Így is van: nem elég. Miért? Mert adnunk kell a sajátos részünket. Ez nem más, mint az egységért élni, azért élni, hogy legyenek mindnyájan egy, az egyetemes testvériségért. Azt mondja: vigyázat! Mert a félelmek, az aggodalom, ez a valami, ami felzaklathat minket, valamikor leblokkolhatja a szeretetet. De nem szabad, hogy így legyen.

Ezért ma is ismételjük: nem szabad, hogy így legyen! Mi arról akarunk tanúságot tenni, hogy a szeretet az egyedüli fegyver a célunk eléréséhez, a világ átalakításához. És ezt az egyedüli fegyvert szeretnénk terjeszteni mindenütt.

Bizonyos értelemben már mindenütt terjed, mint az áramló, élő víz, mert ezt láttuk az interjúkból, a tapasztalatokból, a példákból. Kifejezték, hogy létezik ez a szeretet, egyre jobban létezik!

Látjuk Chiara családját, hogy sok körülményben, helyzetben jelen van, és teljes erejével így próbál élni. [...]

² Nel testo rivisto x stampa: “quante circostanze ognuno deve affrontare nella vita!”

Ez a család abban találja meg az erőt, hogy egyek vagyunk, összefogunk, mint egy sereg, egy egyetlen test – a Mű testének – tagjai együtt, mely kiterjed az egész világra, mint Mária, aki az egész világon jelen van minden tagjában.

Ez a test a szeretetet és a reményt terjeszti. És erre van ma a legnagyobb szüksége a világnak, jobban, mint bármi másra. Valóban ezt kéri, és azért adhatjuk, mert megkaptuk az egység és a szeretet erejét, amit Chiara kér tőlünk minden más előtt, hogy elérjük a célunkat.

Chiarának ezzel a gondolatával folytathatjuk. Most itt van ez a különleges körülmény... azt mondtuk, család vagyunk, olyanok, mint sok csepp, melyek együtt egy óceánt alkotnak, mint a patakok, melyek együtt egy nagy folyót alkotnak. Ezt szeretnénk, hogy ezek a cseppek, ezek a kis patakok legyenek, és együtt egy nagy folyót alkossunk, és a szeretetet terjesszük a világon.

És – ahogy láttuk – nem hiányoznak az alkalmak. Keressük, de nem hiányoznak. Az egyik ilyen, ami nagyon értékesnek tűnik, hogy az egész Mű az Egyesült Világ Hetére készül, mely május első hetében lesz. Persze, nem tarthatjuk meg az eddigi szokások módon, mert ez a szükséghelyzet nem teszi lehetővé. Ezért új formákat, új módokat kell találni. A fiatalok gondolkodnak is rajta és tervezik a közösségi hálót felhasználva. De az egész Mű bekapcsolódik az előkészületekbe.

Az ideji téma az „*In time for peace*” [Időben a békéért], tehát, időben vagyunk a béke, a testvériség építésében, időben lehetünk, de itt az idő, nem várhatunk. Mindent meg kell tennünk, hogy valósággá váljon.

A fiatalok sok mindent terveznek, de ne hagyjuk magukra őket, mert az Egyesült Világ Hete nem az övék, hanem a Műé. Ne csak támogassuk őket, a terveiket, ne csak bátorítsuk őket és éreztessük, hogy mi is megtegyük a magunk részét, hanem engedjük szabadjára a fantáziánkat, mert sok más kezdeményezés is jöhet a Szentlélektől. Legyen mindenütt sok olyan kezdeményezés, mely tanúságot tesz a világ előtt, hogy a szeretet mindig lehetséges, semmi nem állíthatja meg, sem a világvárvány, semmiféle szerencsétlenség, mert a szeretet mindig és mindenütt győz. Mutassuk be az Egyesült Világ Hetével!

Én nagy lehetőséget látok benne. Nem szabad veszni hagyni, ezért azt kívánom, hogy együtt éljük meg, sokaknak mutassuk be és hirdessük, sokakat vonjunk be.

Ezzel köszönök el tőletek, és gondoljunk erre a három dologra.

Első: senki és semmi nem állíthatja meg a szeretetet, nem akarjuk, hogy bármi is megállítsa.

Második: a mi erőnk abban áll, hogy „egyek” vagyunk.

Harmadik: az Egyesült Világ Hete értékes alkalom, amit Isten ad nekünk ebben a pillanatban, hogy bemutassuk az egyetemes testvériséget, mely halad előre és átalakít.

Ezzel köszönök el tőletek, és ezt kívánom magamnak, és mindenkinek, aki most hallgat engem, Chiara családjának az egész világon.

Stefania: Köszönjük, Emmaus! Végtelen köszönet, és magunkkal visszük ezt a három dolgot.

Emmaus: Köszönöm mindenkinek: Folytassuk együtt!

Stefania: Igen, együtt. És köszönjük a tapasztalataitokat! Küldhetitek továbbra is, mert megosztjuk a honlapon és a közösségi hálón.

Még mielőtt elköszönnék, elmondom, hogy a következő kollegamentó április 25-én lesz déli 12 órakor.

Most a Gen Rossoval búcsúzunk, akik otthonról éneklük: „Van bennünk egy erő”. Üdvözljük őket, és velük együtt sok más művészt is, akik otthonról koncerteznek, előadásokat tartanak, és ezzel bátorságot és szépséget adnak nekünk. Üdvözlök mindenkit. Ciao!

(dalrészlet a Gen Rossótól - zene)